

United Nations
Nations UniesInternational Criminal Tribunal
for the former Yugoslavia
Tribunal Pénal International
pour l'ex-Yugoslavie

(IT-05-87)

ŠAINOVIĆ*

i drugi

Tužilac protiv, Nikole Šainovića, Dragoljuba Ojdanića, Nebojše Pavkovića, Vladimira Lazarevića, Sretena Lukića i Milana Milutinovića

NIKOLA ŠAINOVIĆ

Osuđen za deportacije; druga nehumana dela (prisilno premeštanje); ubistvo i progone na političkoj, rasnoj i verskoj osnovi

Od februara 1994. do novembra 2000, potpredsednik Vlade Savezne Republike Jugoslavije (Srbija i Crna Gora)

- osuđen na 22 godine zatvora

Krivična dela za koja je osuđen (primeri):

Deportacija, druga nehumana dela (prisilno premeštanje), ubistvo, progoni na političkoj, rasnoj ili verskoj osnovi (zločini protiv čovečnosti) i

Ubistvo (kršenje zakona i običaja ratovanja)

- Nikola Šainović je imao nameru da prisilno raseli deo albanskog kosovskog stanovništva, bilo unutar Kosova ili van njega, i da tako promeni etničku ravnotežu pokrajine i obezbedi da je vlasti SRJ i Srbije i dalje drže pod kontrolom.
- Odgovoran je za počinjenje više krivičnih dela (svojim učestvovanjem u udruženom zločinačkom poduhvatu), konkretno navedenih u optužnici, na sledećim lokacijama na Kosovu: Peć/Peja, Dečani/Dečan, Đakovica/Gjakova, Prizren, Orahovac/Rahovec, Suva Reka/Suhareka, Srbica/Skenderaj, Kosovska Mitrovica/Mitrovica, Vučitrn/Vushtrria, Priština/Prishtina, Gnjilane/Gjilan, Uroševac/Ferizaj i Kačanik/Kaçanik .

NIKOLA ŠAINOVIĆ

Datum rođenja	7. decembra 1948. u Boru, Srbija
Optužnica	Prvobitna optužnica: 24. maja 1999, obelodanjena 27. maja 1999; izmenjena optužnica: 29. juna 2001; druga izmenjena optužnica: 29. oktobra 2001; treća izmenjena optužnica: 5. septembra 2002; izmenjena spojena optužnica: 16. avgusta 2005; druga izmenjena spojena optužnica: 5. aprila 2006; treća izmenjena spojena optužnica: 12. maja 2006; redigovana treća izmenjena spojena optužnica: 26. juna 2006.
Predao se	2. maja 2002.
Prebačen na MKSJ	2. maja 2002.
Prvo stupanje pred Sud	3. maja 2002, izjasnio se po svim tačkama da nije kriv
Presuda Pretresnog veća	26. februar 2009, osuđen na 22 godine zatvora

* Nakon oslobađajuće presude za Milana Milutinovića, ime predmeta je promenjeno iz Milutinović *i drugi* u Šainović *i drugi*

DRAGOLJUB OJDANIĆ <i>Osuđen za deportaciju i druga nehumana dela (prisilno premeštanje)</i>	
	<p>Od 24. novembra 1998, načelnik Generalštaba Vojske Jugoslavije (VJ); od 15. februara 2000. do 3. novembra 2000, ministar odbrane Savezne Republike Jugoslavije (Srbija i Crna Gora)</p> <p>- osuđen na 15 godina zatvora</p>

Krivična dela za koja je osuđen (primeri):

Deportacija, druga nehumana dela (prisilno premeštanje) (zločini protiv čovečnosti)

- Dragoljub Ojdanić je znao za kampanju terora, nasilja i prisilnog premeštanja koju su vodile snage VJ i Ministarstva unutrašnjih poslova (MUP) protiv kosovskih Albanaca, ali nije preduzeo učinkovite mere koje imao na raspolaganju, kao npr. konkretno istraživanje prisilnih premeštanja, uprkos tome što je znao za incidente premeštanja.
- Bio je odgovoran za pomaganje i podržavanje krivičnih dela na sledećim lokacijama: Peć/Peja, Đakovica/Gjakova, Prizren, Orahovac/Rahovec, Srbica/Skenderaj, Priština/Prishtina, Gnjilane/Gjilan, Uroševac/Ferizaj i Kačanik/Kaçanik.

DRAGOLJUB OJDANIĆ	
Datum rođenja	1. juna 1941. u selu Ravni, opština Užice, Srbija
Optužnica	Prvobitna optužnica: 24. maja 1999, obelodanjena 27. maja 1999; izmenjena optužnica: 29. juna 2001; druga izmenjena optužnica: 29. oktobra 2001; treća izmenjena optužnica: 5. septembra 2002; izmenjena spojena optužnica: 16. avgusta 2005; druga izmenjena spojena optužnica: 5. aprila 2006; treća izmenjena spojena optužnica: 12. maja 2006; redigovana treća izmenjena spojena optužnica: 26. juna 2006.
Predao se	25. aprila 2002.
Prebačen na MKSJ	25. aprila 2002.
Prvo stupanje pred Sud	26. aprila 2002, izjasnio se po svim tačkama da nije kriv
Presuda Pretresnog veća	26. februar 2009, osuđen na 15 godina zatvora

NEBOJŠA PAVKOVIĆ <i>Osuđen za deportaciju; druga nehumana dela (prisilno premeštanje); ubistvo i progone na političkoj, rasnoj i verskoj osnovi</i>	
	<p>Od 25. decembra 1998. do početka 2000, komandant Treće armije VJ; od februara 2000. do 24. juna 2002, načelnik Generalštaba VJ</p> <p>- Osuđen na 22 godine zatvora</p>

Krivična dela za koja je osuđen (primeri):

Deportacija, druga nehumana dela (prisilno premeštanje), ubistvo, progoni na političkoj, rasnoj i verskoj osnovi (zločini protiv čovečnosti) i

Ubistvo (kršenje zakona i običaja ratovanja)

- Nebojša Pavković je nameravao prisilno raseliti deo kosovskog albanskog stanovništva i tu je nameru delio s drugim članovima udurženog zločinačkog poduhvata, čiji je cilj bio prisilno raseljavanje kosovskih Albanaca i njihovo deportiranje sa Kosova kako bi se zadržala kontrola nad pokrajinom.

- Bio je odgovoran za počinjenje više krivičnih dela (svojim učestvovanjem u udruženom zločinačkom poduhvatu), konkretno navedenih u optužnici, na sledećim lokacijama na Kosovu: Peć/Peja, Dečani/Dečan, Đakovica/Gjakova, Prizren, Orahovac/Rahovec, Suva Reka/Suhareka, Srbica/Skenderaj, Kosovska Mitrovica/Mitrovica, Vučitrn/Vushtrria, Priština/Prishtina, Gnjilane/Gjilan, Uroševac/Ferizaj i Kačanik/Kaçanik .

NEBOJŠA PAVKOVIĆ	
Datum rođenja	10. aprila 1946. u selu Senjski Rudnik, opština Despotovac, Srbija
Optužnica	Prvobitna optužnica: 2. oktobra 2003, obelodanjena 20. oktobra 2003; izmenjena spojena optužnica: 16. avgusta 2005; druga izmenjena spojena optužnica: 5. aprila 2006; treća izmenjena spojena optužnica: 12. maja 2006; redigovana treća izmenjena spojena optužnica: 26. juna 2006.
Predao se	25. aprila 2005.
Prebačen na MKSJ	25. aprila 2005.
Prvo stupanje pred Sud	28. aprila 2005, izjasnio se po svim tačkama da nije kriv
Presuda Pretresnog veća	26. februar 2009, osuđen na 22 godine zatvora

VLADIMIR LAZAREVIĆ <i>Osuđen za deportaciju i druga nehumana dela (prisilno premeštanje)</i>	
	Od 1998, načelnik Štaba Prištinskog korpusa VJ; od 25. decembra 1998, komandant Prištinskog korpusa; od 28. decembra 1999, načelnik Štaba Treće armije VJ; od 13. marta 2000, komandant Treće armije VJ - osuđen na 15 godina zatvora

Krivična dela za koja je osuđen (primeri):

Deportacija, druga nehumana dela (prisilno premeštanje) (zločini protiv čovečnosti)

- Vladimir Lazarević je bio odgovoran za pomaganje i podržavanje krivičnih dela na sledećim lokacijama: Peć/Peja, Dečani/Dečan, Đakovica/Gjakova, Prizren, Orahovac/Rahovec, Srbica/Skenderaj, Priština/Prishtina, Gnjilane/Gjilan i Kačanik/Kaçanik.
- Pružao je praktičnu pomoć, ohrabrivao je i pružao moralnu podršku pripadnicima VJ, koji su učestvovali u počinjenju prisilnog premeštanja i deportaciji na konkretnim mestima zločina, što je imalo značajan učinak na počinjene tih krivičnih dela.

VLADIMIR LAZAREVIĆ	
Datum rođenja	23. marta 1949. u selu Grnčar, opština Babušnica, Srbija
Optužnica	Prvobitna optužnica: 2. oktobra 2003, obelodanjena 20. oktobra 2003; izmenjena spojena optužnica: 16. avgusta 2005; druga izmenjena spojena optužnica: 5. aprila 2006; treća izmenjena spojena optužnica: 12. maja 2006; redigovana treća izmenjena spojena optužnica: 26. juna 2006.
Predao se	3. februara 2005.
Prebačen na MKSJ	3. februara 2005.
Prvo stupanje pred Sud	7. februara 2005, izjasnio se po svim tačkama da nije kriv
Presuda Pretresnog veća	26. februar 2009., osuđen na 15 godina zatvora

SRETEN LUKIĆ <i>Osuđen za deportaciju; druga nehumana dela (prisilno premeštanje); ubistvo i progone na političkoj, rasnoj i verskoj osnovi</i>	
--	--

	<p>Od maja 1998. načelnik Ministarstva unutrašnjih poslova (MUP) Republike Srbije za Kosovo i Metohiju; od juna 1999, pomoćnik načelnika Resora javne bezbednosti (RJB) i načelnik Uprave pogranične policije u MUP; od 31. januara 2001, pomoćnik ministra i načelnik RJB</p> <p>- Osuđen na 22 godine zatvora</p>
---	---

Krivična dela za koja je osuđen (primeri):

Deportacija, druga nehumana dela (prisilno premeštanje), ubistvo, progoni na političkoj, rasnoj i verskoj osnovi (zločini protiv čovečnosti) i

Ubistvo (kršenje zakona i običaja ratovanja)

- Sreten Lukić je imao nameru da prisilno raseli deo albanskog kosovskog stanovništva, bilo unutar Kosova ili van njega, i da tako obezbedi da vlasti SRJ i Srbije i dalje drže pokrajinu pod kontrolom.
- Bio je odgovoran za počinjenje više krivičnih dela (svojim učestvovanjem u udruženom zločinačkom poduhvatu), konkretno navedenih u optužnici, na sledećim lokacijama na Kosovu: Peć/Peja, Dečani/Dečan, Đakovica/Gjakova, Prizren, Orahovac/Rahovec, Suva Reka/Suhareka, Srbica/Skenderaj, Kosovska Mitrovica/Mitrovica, Vučitrn/Vushtrria, Priština/Prishtina, Gnjilane/Gjilan, Uroševac/Ferizaj i Kačanik/Kaçanik .

SRETEN LUKIĆ

Datum rođenja	28. marta 1955. u Višegradu, Bosna i Hercegovina
Optužnica	Prvobitna optužnica: 2. oktobra 2003, obelodanjena 20. oktobra 2003; izmenjena spojena optužnica: 16. avgusta 2005; druga izmenjena spojena optužnica: 5. aprila 2006; treća izmenjena spojena optužnica: 12. maja 2006; redigovana treća izmenjena spojena optužnica: 26. juna 2006.
Predao se	4. aprila 2005.
Prebačen na MKSJ	4. aprila 2005.
Prvo i daljnja stupanja pred Sud	6. aprila 2005, nije se izjasnio o krivici; 4. maja 2005, izjasnio se po svim tačkama da nije kriv
Presuda Pretresnog veća	26. februar 2009, osuđen na 22 godine zatvora

MILAN MILUTINOVIĆ

Oslobođen optužbi

	<p>Od 21. decembra 1997. do 29. decembra 2002, predsednik Srbije i član Vrhovnog saveta odbrane Savezne Republike Jugoslavije (Srbija i Crna Gora)</p> <p>- oslobođen optužbi</p>
---	---

MILAN MILUTINOVIĆ

Datum rođenja	19. decembra 1942. u Beogradu, Srbija
Optužnica	Prvobitna optužnica: 24. maja 1999, obelodanjena 27. maja 1999; izmenjena optužnica: 29. juna 2001; druga izmenjena optužnica: 29. oktobra 2001; treća izmenjena optužnica: 5. septembra 2002; izmenjena spojena optužnica: 16. avgusta 2005; druga izmenjena spojena optužnica: 5. aprila 2006; treća izmenjena spojena optužnica: 12. maja 2006; redigovana treća izmenjena

	spojena optužnica: 26. juna 2006.
Predao se	20. januara 2003.
Prebačen na MKSJ	20 januara 2003.
Prvo stupanje pred Sud	27 januara 2003, izjasnio se po svim tačkama da nije kriv
Presuda Pretresnog veća	26. februar 2009, oslobođen optužbi

STATISTIČKI PODACI

Broj sudskih dana	285
Broj svedoka optužbe	113
Broj dokaznih predmeta optužbe	1455
Broj svedoka odbrane	118
Broj dokaznih predmeta odbrane	2896
Broj svedoka koje je pozvalo sudsko veće	2
Broj dokaznih predmeta sudskog veća	18

SUĐENJE	
Početak suđenja	10. juli 2006.
Završne reči	19. do 27. avgusta 2008.
Pretresno veće III	sudije Iain Bonomy (predsedavajući), Ali Nawaz Chowhan, Tsvetana Kamenova, Janet Nosworthy (rezervni sudija)
Tužilaštvo	Thomas Hannis, Chester Stamp, Patricia Neema, Daniela Kravetz
Advokati odbrane	Za Nikolu Šainovića: Toma Fila i Vladimir Petrović Za Dragoljuba Ojdanića: Tomislav Višnjić i Norman Sepenuk Za Nebojšu Pavkovića: John Ackerman i Aleksandar Aleksić Za Vladimira Lazarevića: Mihajlo Bakrač i Đuro Čepić Za Sretena Lukića: Branko Lukić i Dragan Ivetić
Presuda	26. februar 2009.

ŽALBENI POSTUPAK	
Žalbeno veće	sudija Liu Daqun (predsedavajući), sudija Mehmet Güney, sudija Fausto Pocar, sudija Arlette Ramarosan i sudija Andrèsia Vaz
Tužilaštvo	Peter Kremer
Advokati odbrane	Za Milana Milutinovića: Eugene O' Sullivan i Slobodan Zečević Za Nikolu Šainovića: Toma Fila i Vladimir Petrović Za Dragoljuba Ojdanića: Tomislav Višnjić i Peter Robinson Za Nebojšu Pavkovića: John Ackerman i Aleksandar Aleksić Za Vladimira Lazarevića: Mihajlo Bakrač i Đuro Čepić Za Sretena Lukića: Branko Lukić i Dragan Ivetić

POVEZANI PREDMETI <i>po geografskom području</i>	
ĐORĐEVIĆ (IT-05-87/1.1) “KOSOVO”	
HARADINAJ <i>i drugi</i> (IT-04-84)	
LIMAJ <i>i drugi</i> (IT-03-66)	
MILOŠEVIĆ (IT-02-54) “KOSOVO, HRVATSKA I BOSNA I HERCEGOVINA”	

OPTUŽNICA I OPTUŽBE

Sve optužbe protiv Milana Milutinovića, Nikole Šainovića, Dragoljuba Ojdanića, Nebojše Pavkovića, Vladimira Lazarevića i Sretena Lukića odnosile su se na zločine počinjene na teritoriji Kosova, počevši od 1. januara 1999. ili približno tog datuma pa sve do 20. juna 1999.

Prvobitna optužnica protiv Slobodana Miloševića, Milana Milutinovića, Nikole Šainovića, Dragoljuba Ojdanića i Vljaka Stojiljkovića (broj predmeta IT-99-37) potvrđena je 24. maja 1999, a obelodanjena 27. maja 1999. Ta optužnica je izmenjena 29. juna 2001. Optužnica je ponovo izmenjena 29. oktobra 2001. (druga izmenjena optužnica) i 5. septembra 2002. (treća izmenjena optužnica). Iz treće izmenjene optužnice odstranjene su optužbe protiv Slobodana Miloševića i Vljaka Stojiljkovića zbog smrti Vljaka Stojiljkovića i činjenice da se Slobodanu Miloševiću sudilo odvojeno. Predmet se u to vreme zvao *Milutinović i drugi*.

Prvobitna optužnica protiv Nebojše Pavkovića, Vladimira Lazarevića, Vlastimira Đorđevića i Sretena Lukića (broj predmeta IT-03-70, "*Pavković i drugi*") potvrđena je 2. oktobra 2003, a obelodanjena 20. oktobra 2003.

Dana 1. aprila 2005, Tužilaštvo je podnelo zahtev kojim je tražilo spajanje predmeta *Milutinović i drugi* i *Pavković i drugi*. Zahtev je odobren 8. jula 2005, a Pretresno veće je naložilo Tužilaštvu da podnese izmenjenu spojenu optužnicu. Izmenjena spojena optužnica je podnesena 16. avgusta 2005. Odbrana je uložila prigovor na tu optužnicu, a nakon jednog naloga Pretresnog veća, Tužilaštvo je 5. aprila 2006. podnelo drugu izmenjenu spojenu optužnicu. Dana 11. maja 2006, Pretresno veće je naložilo Tužilaštvu da podnese konačnu verziju optužnice. Dana 12. maja 2006, Tužilaštvo je podnelo treću izmenjenu spojenu optužnicu.

Dana 17. maja 2006, pretpretresni sudija je naložio Tužilaštvu da ispravi neke tipografske greške u trećoj izmenjenoj spojenoj optužnici i da odvoji Vlastimira Đorđevića, koji je još u bekstvu, od drugih optuženih, kako bi suđenje moglo početi u zakazano vreme. Dana 21. juna 2006, Tužilaštvo je zatražilo dozvolu da zameni treću izmenjenu spojenu optužnicu ispravljenom verzijom optužnice koja je podnesena tog dana, kao i dozvolu da iz predmeta izdvoji Vlastimir Đorđević. Dana 26. juna 2006, Pretresno veće je odobrilo razdvajanje i prihvatilo redigovanu treću izmenjenu spojenu optužnicu kao važeću optužnicu protiv šestorice optuženih.

U optužnici je navedeno da su optuženi učestvovali u udruženom zločinačkom poduhvatu koji je nastao najkasnije u oktobru 1998. godine i nastavio se tokom celog perioda u kojem su izvršeni zločini navedeni u optužnici. Cilj ovog udruženog zločinačkog poduhvata bio je, između ostalog, promena etničke ravnoteže na Kosovu u nastojanju da se obezbedi trajna srpska kontrola nad tom pokrajinom. Taj cilj trebalo je da se ostvari kašnjenim sredstvima, konkretno, široko rasprostranjenom ili sistematskom kampanjom terora i nasilja, uključujući deportaciju, ubistva, prisilno premeštanje i progon, usmerenom protiv albanskog stanovništva na Kosovu tokom perioda na koji se odnosi optužnica.

Navodi se da su snage Savezne Republike Jugoslavije (SRJ) i Srbije, hotimično, putem široko rasprostranjenog i sistematskog delovanja, na stotine hiljada kosovskih Albanaca silom proterale iz njihovih domova i raselile ih širom cele pokrajine Kosovo. Da bi omogućile ova proterivanja ili raseljenja, snage SRJ i Srbije su namerno stvarale atmosferu straha i pritiska upotrebom sile, pretnjama silom i delima nasilja.

U optužnici je navedeno da su širom Kosova snage SRJ i Srbije vodile hotimičnu i široko rasprostranjenu ili sistematsku kampanju uništavanja imovine civila kosovskih Albanaca. To je postignuto široko rasprostranjenim granatiranjem gradova i sela; spaljivanjem i uništavanjem imovine, uključujući stambene objekte, poljoprivredna gazdinstva, privredne objekte, spomenike kulture i verske objekte; te uništavanjem lične imovine. Usled tih usaglašenih aktivnosti, sela, gradovi i cele oblasti postali su nepogodni za stanovanje za kosovske Albance.

Dalje je navedeno da su, pored hotimičnog uništavanja imovine u vlasništvu civila kosovskih Albanaca, snage SRJ i Srbije nad civilima kosovskim Albancima vršile široko rasprostranjena ili sistematska dela brutalnosti i nasilja kako bi održavale atmosferu straha i stvarale kaos i uvek prisutan strah za život. Snage SRJ i Srbije išle su od sela do sela, a u mestima i gradovima s kraja na kraj naseljenog mesta, preteći i proterujući stanovnike kosovske Albance. Kosovski Albanci su često zastrašivani, napadani ili ubijani

naočigled drugih kako bi se njihove porodice i susedi prisilili na odlazak. Mnogi kosovski Albanci koji nisu direktno proterani iz svojih mesta pobjegli su zbog klime terora stvorene široko rasprostranjenim ili sistematskim batinanjima, maltretiranjem, seksualnim zlostavljanjem, protivpravnim lišavanjem slobode, ubijanjem, granatiranjem i pljačkom do kojih je dolazilo širom cele pokrajine. Snage SRJ i Srbije su kosovske Albance stalno izlagale uvredama, rasnim pogrdama, ponižavajućim postupcima i drugim oblicima fizičkog i psihičkog maltretiranja na osnovu njihove rasne, verske i političke pripadnosti. Raseljavani su kosovski Albanci iz svih delova društva, uključujući žene, decu, stare i nemoćne.

U optužnici je navedeno da su se hiljade kosovskih Albanaca, koji su bežali iz svojih domova zbog postupanja snaga SRJ i Srbije, priključili konvojima ljudi koji su se kretali prema granici Kosova s Albanijom i Bivšom Jugoslavenskom Republikom Makedonijom (BJRM). Duž puta prema graničnim prelazima snage SRJ i Srbije držale su navodno kontrolne punktove na kojima su raseljeni kosovski Albanci bili izloženi batinanjima, otimačini, razbojništvu, maltretiranju, napadima i protivpravnom lišavanju slobode i na kojim su bili ubijani. U drugim prilikama su snage SRJ i Srbije sprovodile grupe proteranih kosovskih Albanaca do granice.

Prema optužnici, deportovano je približno 800.000 civila kosovskih Albanaca. Da bi omogućile ta proterivanja ili raseljavanja, snage SRJ i Srbije su namerno stvarale atmosferu straha i pritiska upotrebom sile, pretnjama silom i delima nasilja. Širom Kosova, u hotimičnom i široko rasprostranjenom ili sistematskom nastojanju da se proterani kosovski Albanci odvrte od povratka svojim domovima, snage SRJ i Srbije pljačkale su i otimalle ličnu imovinu i privredne objekte kosovskih Albanaca. Snage SRJ i Srbije su pomoću masovnih racija, pretnji silom i primene nasilja pljačkale novac i dragocenosti kosovskih Albanaca, dok su u širokim razmerama ili na sistematski način vlasti na graničnim prelazima SRJ krale lična vozila i drugu imovinu kosovskih Albanaca koji su deportovani iz pokrajine.

Pored toga, širom Kosova, snage SRJ i Srbije sistematski su oduzimale i uništavale lične isprave i saobraćajne dozvole za vozila koja su pripadala civilima kosovskim Albancima. Kako su kosovski Albanci isterivani iz svojih domova i upućivani ka granicama Kosova, na odabranim punktovima na putu ka graničnim prelazima i na graničnim prelazima prema Albaniji i BJRM od njih je traženo da predaju lične isprave. Te radnje su preduzimane kako bi se izbrisao svaki trag prisustva deportovanih kosovskih Albanaca na Kosovu i kako bi im se uskratilo pravo na povratak domovima.

Kao zaključak, navedeno je da su snage SRJ i Srbije širom Kosova sistematski granatirale gradove i sela, palile kuće i poljoprivredna gazdinstva, razarale i nanosile štetu kulturnim i verskim ustanovama kosovskih Albanaca, ubijale civile kosovske Albance i druga lica koja nisu aktivno učestvovala u neprijateljstvima, i seksualno zlostavljala kosovske Albanke.

Važećom optužnicom optuženici su bili optuženi kako sledi:

U optužnici se Milan Milutinović, Nikola Šainović, Dragoljub Ojdanić, Nebojša Pavković, Vladimir Lazarević i Sreten Lukić terete na osnovu individualne krivične odgovornosti (član 7(1) Statuta) i na osnovu krivične odgovornosti nadređenog (član 7(3) Statuta) za:

- **Deportaciju, druga nehumana dela (prisilno premeštenje), ubistvo, progone na političkoj, rasnoj ili verskoj osnovi** (zločini protiv čovečnosti - član 5)
- **Ubistvo** (kršenja zakona ili običaja ratovanja - član 3).

PRETPRETRESNI POSTUPAK

U skladu sa odlukom Pretresnog veća od 14. aprila 2005, optuženi Milan Milutinović, Dragoljub Ojdanić, Nikola Šainović i Vladimir Lazarević privremeno su pušteni na slobodu 15. aprila 2005.

U skladu sa odlukom Pretresnog veća od 3. oktobra 2005, Sreten Lukić je privremeno pušten na slobodu 5. oktobra 2005.

Dana 21. novembra 2005, Nebojša Pavković je privremeno pušten na slobodu, u skladu sa odlukom koju je 18. novembra 2005. donelo Pretresno veće.

Svi optuženi vratili su se u Pritvorsku jedinicu 4. jula 2006.

SUĐENJE

Suđenje u predmetu *Milutinović i drugi* počelo je 10. jula 2006. Optuženima je odobreno privremeno puštanje na slobodu od 15. do 31. jula 2006. Optužba je završila s izvođenjem svojih dokaza 1. maja 2007.

Obrana je počela izvoditi svoje dokaze 6. avgusta 2007, a završila 16. maja 2008..

Od 19. do 21. maja 2008, strane u postupku ispitivale su svedoka kojeg je pozvalo Pretresno veće. Dana 8. i 9. jula 2008, strane u postupku ispitale su još jednog svedoka kojeg je pozvalo Pretresno veće.

Završne reči su iznesene od 19. do 27. avgusta 2008.

POSTUPAK NA OSNOVU PRAVILA 98bis

Po završetku izvođenja dokaza optužbe, pretresno veće može odlučiti da li postoji osnova za osudu. Ako veće smatra da optužba nije izvela dovoljne dokaze za određenu optužbu ili optužbe, veće te optužbe može da odbaci i donese oslobađajuću presudu po tim optužbama pre početka izvođenja dokaza odbrane.

Dana 18. maja 2007, Pretresno veće u predmetu *Milutinović i drugi* donijelo je usmenu odluku u skladu s pravilom 98bis i zaključilo da postoje dokazi koji potkrepljuju osuđujuću presudu za krivična dela po svim tačkama optužnice. Veće je stoga odbacilo zahteve odbrane za oslobađajuću presudu za oba optužena.

PRESUDA PRETRESNOG VEĆA

Presuda je izrečena 26. februara 2009.

U opštim crtama, Pretresno veće je konstatovalo da je vođena rasprostranjena kampanja nasilja usmerena protiv civilnog stanovništva kosovskih Albanaca tokom vazdušnih napada NATO, koju su sprovodile snage pod kontrolom vlasti SRJ i Srbije i tokom koje je bilo incidenata ubijanja, seksualnog zlostavljanja i namernog uništavanja džamija. Pritom se radilo o namernim aktivnostima tih snaga tokom pomenute kampanje koje su prouzrokovale odlazak najmanje 700.000 kosovskih Albanaca s Kosova u kratkom vremenskom periodu od kraja marta do početka juna 1999. Napori MUP da prikriju ubijanja kosovskih Albanaca tako što su tela prebacivali na druga područja Srbije, o čemu se detaljno raspravlja u presudi, takođe sugerišu da su ta ubijanja po svojoj prirodi bila kažnjiva.

Milan Milutinović bio je predsednik Srbije tokom cele 1998. i 1999. godine i veliki deo dokaza koje su izveli tužilaštvo i Milutinovićeve odbrane odnosi se na karakter i opseg njegovih ovlašćenja na tom položaju. Veće je zaključilo da Milutinović kao predsednik Srbije nije imao direktnu individualnu kontrolu nad Vojskom Jugoslavije, koja je bila savezna institucija. Njegova formalna uloga u odnosu na VJ bila je uloga člana po službenoj dužnosti Vrhovnog saveta odbrane, ili VSO, koji se sastojao od predsednika Miloševića i

predsednika Srbije i Crne Gore, i koji je donosio strateške odluke o Vojski Jugoslavije. Međutim, analiza zapisnika sa sednica VSO koji se nalaze u spisu nije nagovestila formulisanje niti sprovođenje zajedničkog plana koji se tereti u optužnici. Štaviše, nije bilo direktnih dokaza o sastancima VSO nakon 23. marta 1999., dana uoči početka vazdušne kampanje NATO, iako je Veće bilo uvereno da su Milutinović i predsednik SRJ Milošević nastavili da se sastaju tokom bombardovanja NATO i zadržali formalnu komandu nad Vojskom Jugoslavije putem VSO ili sličnog tela poznatog pod nazivom Vrhovna komanda. Dokazi međutim nisu pokazali da je Milutinović učestvovao u komandovanju Vojskom Jugoslavije nakon 23. marta 1999. Veće je takođe zaključilo da je u praksi Milošević, ponekad nazivan Vrhovnim komandantom, posedovao stvarna komandna ovlašćenja nad VJ tokom kampanje NATO. Tokom 1998. i početkom 1999. Milutinović je učestvovao u pregovorima s predstavnicima kosovskih Albanaca i pregovorima u kojima je posredovala međunarodna zajednica, u kojima se tražilo rešenje kosovske krize. Nakon što je analiziralo opsežan dokazni materijal u vezi s tim pregovorima, Veće se nije uverilo da je dokazima utvrđeno da je Milutinović imao opstrukcionistački stav čija je svrha bila da se obezbedi da oni propadnu, kao što je to tvrdilo tužilaštvo. Dokazi koje je izvelo tužilaštvo takođe nisu uverili Veće da je on imao bliski lični ili profesionalni odnos s Miloševićem, niti da je imao položaj od značajnog uticaja u Socijalističkoj partiji Srbije, dominantnoj političkoj stranci u to vreme. Veće zaključuje da je on bio relativno dobro obavешten o toj situaciji, i da je bio svestan činjenice da su snage VJ i MUP počinile krivična dela na Kosovu i 1998. i početkom 1999, uglavnom kroz svoje kontakte sa stranim diplomatima, pregovaračima i posmatračima. Međutim, državni zvaničnici su mu takođe rekli da se eventualni zločini počinjeni na Kosovu rešavaju. Veće je zaključilo da je kao predsednik Srbije Milutinović imao ovlašćenja koja bi potencijalno mogla omogućiti značajan nadzor nad radom ministarstava vlade Srbije, od kojih je najznačajnije Ministarstvo unutrašnjih poslova. No dokazi nisu pokazali veliku interakciju Milutinovića i MUP u relevantnom periodu a njegova *de facto* ovlašćenja nad MUP nisu bila značajna. Nadalje, Pretresno veće se nije uverilo van razumne sumnje da je Milan Milutinović znatno doprineo udruženom zločinačkom poduhvatu. Štaviše, Štaviše, Pretresno veće nije bilo uvereno da je Milutinović delio nameru da se služi kažnjivim sredstvima, tačnije deportacijom i prisilnim premeštanjem, kako bi državne vlasti održale kontrolu nad Kosovom.

Osim što je bio potpredsednik vlade SRJ, Nikola Šainović bio je predsednik Komisije SRJ za saradnju s kosovskom verifikacionom misijom OEBS, tela osnovanog nakon raznih sporazuma koje su vlasti SRJ i Srbije i međunarodna zajednica sklopili u oktobru 1998. Veće je zaključilo da je telo koje neki nazivaju Zajednička komanda počelo postojati sredinom 1998. kako bi koordinisalo aktivnosti VJ i MUP i drugih državnih tela koja su se bavila kosovskim sukobom. Beleške o sastancima Zajedničke komande održanim od jula do oktobra 1998, koje je vodio jedan od učesnika, uvrštene su u spis i pružaju sliku o prirodi tog tela. Te beleške otkrivaju da je Šainović bio aktivni učesnik na sastancima Zajedničke komande, kao i optuženi Pavković i Lukić, te ponekad Lazarević. Štaviše, Šainović je na tim sastancima izdavao uputstva, uključujući i o stvarima koje se odnose na aktivnosti VJ i MUP. Postoje direktni dokazi o samo jednom sastanku Zajedničke komande 1999. godine, u junu, no izdavana su vojna naređenja s zaglavljem Zajedničke komande kako bi se obezbedila saradnja i koordinacija snaga MUP s Vojskom Jugoslavije. Šainović je takođe prisustvovao izvesnom broju drugih sastanaka na visokom nivou o situaciji na Kosovu 1998. i 1999. i bio je često na Kosovu kako 1998. godine, tako i tokom vazdušne kampanje NATO. Predsednik SRJ Milošević imao je odlučujuću ulogu u slanju Šainovića na Kosovo u leto 1998. kao i u imenovanju na položaj predsednika Komisije za saradnju s kosovskom verifikacionom misijom u oktobru 1998, što mu je omogućilo da na nastavi kontakt s pripadnicima VJ i MUP na Kosovu te tamošnjim međunarodnim posmatračima. Njegovi kontakti s optuženim Pavkovićem iz VJ i Lukićem iz MUP i uticaj na njih su se zato nastavili bez prekida. Šainović se često sastajao s Miloševićem tokom 1998. i početkom 1999, pored toga šta je s njime razgovarao telefonom, i mnogi svedoci svedočili su o prirodi njihovog odnosa. Na osnovu tih dokaza Veće je zaključilo da je Šainović bio jedan od najbližih i najpoverljivijih saradnika Miloševića što je dovelo do toga da je zauzeo vodeću ulogu kako u Zajedničkoj komandi, tako i u Komisiji za saradnju s KVM. On je bio moćan zvaničnik u vladi SRJ, koji je ne samo saopštavao informacije Miloševiću i prenosio Miloševićeva uputstva onima koji su bili na Kosovu, nego je imao i veliki uticaj na događaje u toj pokrajini i ovlašćenja da donosi odluke.

Šainović se sastao s bivšim političkim liderom kosovskih Albanaca Ibrahimom Rugovom tokom vazdušnih napada NATO u vreme kad je Rugova zapravo držan u kućnom pritvoru. Veće nije smatralo da su ti sastanci bili istinski pokušaj da se pregovorima dođe do rešenja kosovske situacije, nego da su oni predstavljali kampanju koja je podrazumevala pretnje ličnoj bezbednosti Rugove i njegovih saradnika, a bila je smišljena da se pokaže da se vlasti SRJ i Srbije sastaju s kosovskim Albancima u nadi da će to dovesti do prestanka bombardovanja NATO. Šainović je svesno i hotimično učestvovao u toj kampanji. Veće je takođe zaključilo da je Šainović bio dobro obavешten o događajima na Kosovu i 1998. i 1999. godine i da je bio svestan da su snage VJ i MUP na Kosovu počinile krivična dela i 1998. i 1999., uključujući i tokom vazdušnih napada NATO. Šainović nije iskoristio svoju veliku vlast na Kosovu, kao ni vlastitu inicijativu, da bi obezbedio prestanak takvog kažnjivog ponašanja. Pretresno veće se uverilo u to da je

Nikola Šainović raspolagao znatnom *de facto* moći i nad MUP i nad VJ koji su delovali na Kosovu, te da je on bio politički koordinator tih snaga. Veće se uverilo da je on značajno doprineo udruženom zločinačkom poduhvatu i da je zaista bio jedan od ključnih učesnika tog zajedničkog poduhvata. Veće je konstatovalo da je, na osnovu ukupnih dokaza, jedini razumni zaključak koji se može izvesti taj da je Šainović imao nameru da prisilno raseli deo albanskog kosovskog stanovništva, bilo unutar Kosova ili van njega, i da tako promeni etničku ravnotežu pokrajine i obezbedi da je vlasti SRJ i srpske vlasti i dalje drže pod kontrolom. Pretresno veće je konstatovalo, takođe, da je ubistva civila kosovskih Albanaca koja su počinile snage VJ i MUP pri izvršenju zajedničkog zločinačkog plana Šainović razumno mogao predvideti, kao i razaranja ili nanošenje štete verskim objektima, odnosno džamijama. Međutim, Pretresno veće je, većinskom odlukom, konstatovalo da on nije mogao predvideti počinjenje seksualnog nasilja.

Sudija Chowhan priložio je protivno mišljenje po pitanju Šainovićeve mogućnosti da predvidi seksualno nasilje.

Kao načelnik Generalštaba Ojdanić je prisustvovao sastancima VSO i aktivno učestvovao u diskusijama. Dokazima nije utvrđeno da je učestvovao u radu tela poznatog kao Zajednička komanda, ali je znao za njega i prihvatao njegovu funkcionisanje. Pored toga, znao je za učešće Vojske Jugoslavije u naoružavanju nealbanskog civilnog stanovništva na Kosovu. Takođe je podržao imenovanje na visoke položaje pripadnika VJ koji su ili podržavali aktivnosti VJ na Kosovu, kao što je optuženi Pavković, ili jednostavno nisu izneli nikakav prigovor na njih, i znao je za uklanjanje visokih oficira VJ koji su se usprotivili načinu na koji se VJ koristila na Kosovu. Pre i tokom vazdušne kampanje NATO Ojdanić je izdavao naređenja Vojsci Jugoslavije da izvodi operacije na celom Kosovu, uključujući pružanje podrške MUP. Takođe je mobilisao dodatne jedinice VJ za razmeštaj na Kosovu u vremenskom periodu kada se odigrala većina zločina za koje je Veće utvrdilo da su počinjeni.

Ojdanić je putem sistema izveštavanja VJ svakodnevno bio dobro informisan o situaciji na terenu na Kosovu kako pre, tako i za vreme vazdušnih udara NATO. Konkretne informacije o korišćenju prekomerne ili nasumične sile od strane jedinica VJ i MUP dostavljane su mu 1998. i 1999. godine. Takođe je znao da dobrovoljci uključeni u redove VJ tokom bombardovanja od strane NATO bili umešani u počinjenje krivičnih dela. On jeste preduzeo neke korake kao odgovor na izveštaje koje je primao, kao što je izdavanje naređenja za poštovanje međunarodnog humanitarnog prava, mobilisanje vojnog pravosudnog sistema i odašiljanje visokih oficira Uprave bezbednosti da sprovedu istrage. No uprkos tome, nastavio je da naređuje VJ da učestvuje u vojnim operacijama s MUP na Kosovu.

Veće je zaključilo da iako je postojalo dosta dokaza u prilog navoda tužilaštva da je Dragoljub Ojdanić podržavao počinjenje zločina širom Kosova od strane snaga VJ i MUP u okviru široko rasprostranjenog i sistematskog napada na kosovske Albance, nije dokazano van razumne sumnje da je on delio nameru da se obezbedi dalja kontrola SRJ i Srbije nad pokrajinom putem deportacije i prisilnog premeštanja značajnog dela albanskog stanovništva Kosova. Međutim, Veće je zaključilo da je Ojdanić, svojim stalnim delovanjem u komandovanju snagama VJ koje su mu bile podređene, obezbedio praktičnu pomoć, podstrek i moralnu podršku onim pripadnicima VJ za koje je znao da nameravaju da počine deportaciju i prisilno premeštanje. Njegovi postupci imali su bitne posledice po samo počinjenje tih zločina od strane snaga VJ na nekim od lokaliteta navedenih u Optužnici. Međutim, Pretresno veće je zaključilo da Ojdanić nije znao da snage VJ imaju nameru da liše života ili seksualno zlostavljaju civile kosovske Albance, odnosno da nanese štetu verskim objektima ili da ih unište.

Godine 1998. Nebojša Pavković bio je komandant Prištinskog korpusa VJ, odgovornog za teritoriju Kosova. Krajem te godine imenovan je za komandanta 3. armije, koja je obuhvatala prištinski i niški korpus. Na oba ta položaja imao je *de jure* i *de facto* kontrolu nad njemu podređenim jedinicama i središnju ulogu u planiranju i sprovođenju aktivnosti VJ na Kosovu, u koordinaciji s MUP. Štaviše, Veće je čulo iskaze o tome da je 1998. zagovarao veću ulogu za VJ na Kosovu i da je prednjačio u predlaganju konkretnih aktivnosti vojske i MUP. Imao je direktni pristup predsedniku SRJ Miloševiću koji je podržao i usvojio njegove predloge uprkos protesta drugih iz Vojske Jugoslavije. Kad je bio komandant prištinskog korpusa, Pavković se sukobio sa svojim neposredno pretpostavljenim, tadašnjim komandantom 3. armije, i očito imao nesuglasice s tadašnjim načelnikom Generalštaba o korišćenju VJ na Kosovu. Njih su obojica kasnije smenjeni sa svojih položaja a Pavković je postao komandant 3. armije. Veće je zaključilo da je 1998. Pavković bio uključen u naoružavanje nealbanskog stanovništva na Kosovu i istovremeno razoružavanje kosovskih Albanaca, uprkos tome što je znao za podele i neprijateljstva koja su vladala na Kosovu između etničkih grupa.

Kao komandant Prištinskog korpusa 1998. godine Pavković je izdao brojna naređenja u vezi s raspoređivanjem jedinica VJ, često u združenim operacijama s MUP. Bio je informisan o navodima u vezi s

upotrebom nesrazmerne ili nasumične sile od strane VJ i MUP na Kosovu, između ostalog i na osnovu svog čestog učestvovanja u sastancima Zajedničke komande, na kojima se o situaciji na Kosovu detaljno raspravljalo, a ipak je nastavio s angažovanjem svojih jedinica. Kada je postao komandant Treće armije, doveo je dodatne jedinice na Kosovo kako bi ojačao VJ uprkos tim sporazumima, a jednu je konkretnu brigadu poslao u unutrašnjost Kosova suprotno Ojdanićevim direktnim uputstvima da to ne radi. U periodu neposredno pre bombardovanja NATO i tokom bombardovanja Pavković je, kao komandant Treće armije, nastavio da izdava naređenja za angažovanje jedinica VJ na Kosovu, uključujući i područja za koja je Veće konstatovalo da su na njima snage VJ i MUP izvršile zločine. U tom periodu nastavio je i usko da saraduje s predsednikom Miloševićem. Međutim, nije imao direktnu kontrolu nad snagama MUP angažovanim na Kosovu, uprkos naređenjima iz aprila 1999. godine da se MUP prepotčini VJ. Tokom 1998. i 1999. godine Pavković je većinu vremena bio na Kosovu. Na osnovu svog prisustva u Zajedničkoj komandi i na drugim sastancima 1998. godine, putem redovnog sistema izveštavanja u VJ i na osnovu svojih obilazaka jedinica VJ raspoređenih širom Kosova, on je imao detaljna saznanja i razumevanje situacije na terenu i aktivnosti svojih snaga i snaga MUP. To znanje protezalo se na izvršenje zločina od strane VJ i MUP, uključujući prisilno raseljavanje kosovskih Albanaca, ubistva i seksualna zlostavljanja. Štaviše, Veće je zaključilo da Pavković, iako je znao za krivična dela izvršena od strane pripadnika VJ na Kosovu, ponekad o tome nije slao potpune izveštaje i da je umanjivao teške kažnjive postupke u svojim izveštajima upućenim štabu Vrhovne komande. Uprkos tome što je izdao neka naređenja kojima je pozivao na pridržavanje normi međunarodnog humanitarnog prava u toku tih operacija, Veće nije smatralo da su to bile istinske mere za ograničavanje počinjenja zločina na Kosovu. Pretresno veće je zaključilo da je Nebojša Pavković imao znatna *de jure* i *de facto* komandna ovlašćenja nad snagama VJ na Kosovu 1998. i 1999. godine, i da je bio na uticajnom položaju, uključujući i putem svog učešća u Zajedničkoj komandi. Nema sumnje da je njegov doprinos udruženom zločinačkom poduhvatu bio značajan, budući da je koristio snage VJ koje su mu bile na raspolaganju za terorisanje i nasilno proterivanje civila kosovskih Albanaca iz njihovih domova. Pretresno veće je takođe zaključilo da je jedini razumni zaključak koji se može izvesti iz ukupnih dokaza taj da je Pavković imao nameru da prisilno raseli albansko stanovništvo Kosova radi obezbeđenja dalje kontrole vlasti SRJ i Srbije nad pokrajinom. Štaviše, Pretresno veće je smatralo da je Pavković, u datim okolnostima, razumno mogao predvideti da će snage VJ i MUP izvršavajući njegova naređenja, počiniti ubistvo, seksualno nasilje i hotimično uništavanje ili nanošenje štete džamijama.

Kada je Pavković postao komandant Treće armije krajem 1998. godine, njegov bivši načelnik štaba Prištinskog korpusa, Vladimir Lazarević, postavljen je umesto njega na položaj komandanta Prištinskog korpusa. Dok se nalazio na ovim položajima, Lazarević je bio stacioniran na Kosovu, prvo u Đakovici, a kasnije u Prištini i njenoj okolini. Jedna od njegovih dužnosti u svojstvu načelnika štaba Prištinskog korpusa bila je da nadzire državnu granicu između Kosova i Albanije. On je takođe doprineo izvođenju zajedničkih operacija VJ i MUP na tom području tokom druge polovine 1998. godine. Pretresno veće je zaključilo da je 1998. godine Lazarević bio upoznat s činjenicom da se nad civilima i civilnom imovinom počinjavaju krivična dela tokom operacija VJ i MUP na Kosovu. Takođe je znao da je ovo dovelo do raseljavanja znatnog broja civila. Pošto je postavljen na položaj komandanta Prištinskog korpusa, Lazarević je imao *de jure* i *de facto* kontrolu nad jedinicama koje su mu bile podređene, uključujući i redovne jedinice VJ, a od početka aprila 1999. godine, i teritorijalne vojne odrede. On nije imao direktnu kontrolu nad jedinicama MUP angažovanim na Kosovu. Dokazi su pokazali da je Lazarević značajno učestvovao u planiranju i izvođenju zajedničkih operacija VJ i MUP vođenih od marta do juna 1999. godine na Kosovu, između ostalog i na mestima za koja je Pretresno veće utvrdilo da su na njima počinjeni zločini. On je i dalje to činio, uprkos tome što je znao za počinjenje tih zločina. Međutim, za razliku od Pavkovića, Lazarević nije učestvovao u procesu donošenja političkih odluka koji se uglavnom odvijao u Beogradu, niti je nužno bio upoznat s njim, te nije ni prisustvovao tamošnjim sastancima na visokom nivou. Iako je postojalo dosta dokaza u prilog navoda tužilaštva da je Vladimir Lazarević podržavao počinjenje zločina širom Kosova od strane snaga VJ i MUP u okviru široko rasprostranjenog i sistematskog napada na kosovske Albanace, Pretresno veće je zaključilo da nije dokazano van razumne sumnje da je on delio nameru da se obezbedi dalja kontrola SRJ i Srbije nad pokrajinom putem deportacije i prisilnog premeštanja značajnog dela albanskog stanovništva Kosova. Međutim, Veće je zaključilo da je Lazarević, svojim stalnim delovanjem u komandovanju snagama VJ koje su mu bile podređene, obezbedio praktičnu pomoć, podstrek i moralnu podršku onim pripadnicima VJ za koje je znao da nameravaju da počine deportaciju i prisilno premeštanje. Njegovi postupci imali su bitne posledice po samo počinjenje tih zločina od strane snaga VJ na nekim od lokaliteta navedenih u Optužnici. Međutim, Pretresno veće je zaključilo da Lazarević nije znao da snage VJ imaju nameru da liše života ili seksualno zlostavljaju civile kosovske Albanace, odnosno da nanese štetu verskim objektima ili da ih unište.

Centralno sporno pitanje tokom suđenja u pogledu navodne krivične odgovornosti Sretena Lukića ticalo se prirode i ovlašćenja organa zvanog štab MUP za Kosovo, na čijem se čelu Lukić nalazio. Lukićeva odbrana

izvela je izvestan broj svedoka koji su svedočili da je štab MUP bio organ s logističkim funkcijama, bez stvarne moći ili ovlašćenja nad snagama MUP razmeštenim na Kosovu 1998. i 1999. godine. Ogroman je bio kontrast između tih iskaza i sadržaja kako odluke kojom se taj organ uspostavlja i u kojoj se izlažu njegove dužnosti, tako i brojnih drugih dokumenata u spisu iz kojih se vidi kakvu je ulogu imao štab MUP tokom 1998. i prve polovine 1999. godine. Neki od svedoka su štabu MUP i Lukiću, koji mu je bio na čelu, pripisali stepen odgovornosti za razne snage MUP na Kosovu veći od onoga koji je sugerisala Lukićeva odbrana. Pretresno veće je bilo uvereno da je štab MUP bio ključni organ kako 1998. tako i 1999. godine, s bitnim ovlašćenjima nad jedinicama koje su potpadale pod službu javne bezbednosti MUP, uključujući i posebne jedinice policije, onda kada su one razmeštene na Kosovo, iako štab nije zamenio komandne lance koji su postojali unutar različitih jedinica i sekretarijata MUP. Štab MUP održavao je vezu s VJ radi obezbeđivanja potpune koordinacije između dejstava MUP i VJ na Kosovu, i igrao značajnu ulogu u planiranju zajedničkih operacija MUP i VJ. Takođe je predstavljao sponu s centralom MUP u Beogradu koju je redovno izveštavao. Pretresno veće je bilo uvereno da je Lukić, u svojstvu načelnika štaba MUP, uživao značajna ovlašćenja nad snagama MUP koje su bile odgovorne štabu MUP. Štaviše, njega su strane diplomate i posmatrači s kojima je imao kontakte na Kosovu i s kojima se sastajao kao predstavnik MUP, doživljavali kao komandanta snaga MUP. On je, takođe, redovno bio prisutan i učestvovao na sastancima Zajedničke komande i drugim sastancima na visokom nivou, između ostalog i u Beogradu. Pretresno veće je stoga zaključilo da je Lukić bio *de facto* komandant snaga MUP na Kosovu od sredine 1998. do sredine 1999. godine, te da je bio spona između dejstava MUP na terenu na Kosovu i opštih politika i planova uspostavljenih u Beogradu. Dokazima je utvrđeno da je Lukić raspolagao detaljnim saznanjima o događajima na Kosovu u vreme njihovog dešavanja, kao i da je bio obavešten o optužbama za kažnjivo ponašanje tamošnjeg osoblja MUP. Međutim, Pretresno veće, na osnovu predočenih dokaza, nije uvereno u to da je Lukić bio umešan u prikrivanje tih zločina tajnim odvoženjem tela civila s Kosova u druge delove Srbije. Veće je zaključilo da je Sreten Lukić imao znatna ovlašćenja nad jedinicama MUP razmeštenim na Kosovu 1998. i 1999. godine, i da je bio odgovoran za planiranje, organizovanje, kontrolisanje i rukovođenje aktivnostima MUP u pokrajini. On je takođe tesno saradivao s rukovodstvom VJ i drugim državnim organima i učestvovao na sastancima na visokom nivou na kojima se raspravljalo o situaciji na Kosovu. Na osnovu ukupnih dokaza, Veće je zaključilo da je Lukić zaista bio važan učesnik u udruženom zločinačkom poduhvatu i da mu je dao značajan doprinos putem kontrole koju je imao nad snagama MUP uključenim u njegovo izvršenje. Takođe, Veće je zaključilo da je jedini razumni zaključak taj da je Lukić delio nameru da se prisilno raseli albansko stanovništvo Kosova i obezbedi dalja kontrola vlasti SRJ i Srbije nad pokrajinom. Veće je isto tako zaključilo da je Lukić razumno mogao predvideti ubistva civila kosovskih Albanaca od strane snaga VJ i MUP pri izvršenju zajedničkog plana, kao i uništenje ili nanošenje štete verskim objektima, odnosno džamijama. Međutim, Pretresno veće je, većinskom odlukom, zaključilo da on nije mogao predvideti počinjenje seksualnog nasilja.

Sudija Chowhan je izneo suprotno mišljenje u pogledu toga da li je Lukić mogao predvideti seksualno nasilje.

Milan Milutinović je oslobođen svih optužbi.

Nikola Šainović, Nebojša Pavković i Sreten Lukić, proglašeni su krivim na osnovu individualne krivične odgovornosti (član 7(1) Statuta Međunarodnog suda) za:

- Deportaciju, druga nehumana dela (prisilno premeštanje), ubistvo, progonena političkoj, rasnoj i verskoj osnovi (zločini protiv čovečnosti, član 5)
- Ubistvo (kršenja zakona i običaja ratovanja, član 3)

Kazna: 22 godine zatvora

Dragoljub Ojdanić i Vladimir Lazarević, proglašeni su krivim na osnovu individualne krivične odgovornosti (član 7(1) Statuta Međunarodnog suda) za:

- Deportaciju, druga nehumana dela (prisilno premeštanje) (zločini protiv čovečnosti, član 5)

Kazna: 15 godina zatvora

ŽALBENI POSTUPAK

Dana 27. maja 2009, Tužilaštvo je podnelo najavu žalbe za sve optužene osim Milana Milutinovića. Istoga dana, odbrambeni timovi svih ostalih optuženih podneli su svoje najave žalbe.

Dana 21. augusta 2009, Tužilaštvo je podnelo svoj žalbeni podnesak.

Dana 23. septembra 2009, timovi odbrane svih osuđenih podneli su žalbene podneske.

Dana 30. septembra 2009., odbrana Nebojše Pavkovića podnela je izmenjeni žalbeni podnesak.

Lukićeva obrana je ponovo podnela svoj žalbeni podnesak 7. oktobra 2009, a Lazarevićeva obrana 20. oktobra 2009. Ojdanićeva obrana je podnela svoj izmenjeni žalbeni podnesak 11. decembra 2009.